

Arrest

nr. 53 234 van 16 december 2010
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 september 2010 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 september 2010 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Op diezelfde dag wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“ - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°; verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten;
de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum
Bovendien, zijn Intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.”*

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de Vreemdelingenwet).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

*“Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum;
dat dit alleen de motivering is dewelke gegeven werd door de verantwoordelijke van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij zijn beslissing dd. 13/09/2010;
dat verzoeker niet begrijpt waarom dat men tot zulke beslissing komt gezien hij uit Frankrijk gekomen is en alhier een relatie heeft aangeknoopt met Juffrouw V.W.F. (...) dewelke zwanger werd en dewelke een zoon ter wereld gebracht heeft op 23/06/2010, namelijk V.W.K. en waarvan hij verwekker was;
dat verzoeker vervolgens al het nodige gedaan heeft om zich in regel te stellen om bij zijn partner en zijn kind te kunnen blijven dewelke geadopteerd was door de Familie V.W. (...) en dewelke also gerechtigd was om in België te verblijven;
dat verzoeker dan ook onmogelijk van zijn zoon kan en mag verwijderd worden en dit overéénkomstig artikel 8 EVRM;
aangezien deze motivering dan ook een schending uitmaakt van de norm van de draagkrachtige motivering en de verplichting tot zorgvuldigheid en de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zulks sanctioneert door de administratieve beslissing te vernietigen;
dat er immers nagelaten werd rekening te houden met de gegevens dewelke verzoeker naar voor gebracht heeft en zijn intentie om alhier in het huwelijk te treden met Juffrouw V.W.F.(...) dewelke gerechtigd is om in België te verblijven bij haar adoptieouders, zijde de Familie V.W.-H. (...);
dat deze motivering dan ook niet volstaat om te besluiten tot het niet bewezen zijn van een duurzame en stabiele relatie;
dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook niet zal aarzelen de materiële juistheid van de ingeroepen elementen te verifiëren en daardoor haar toevlucht zal nemen tot alle middelen die zij nodig acht;
dat de bestreden beslissing dan ook ten gronde moet worden vernietigd;
dat dit middel gegrond is.”*

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen, met name het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder

houder de te zijn van de vereiste documenten. Vervolgens wordt verduidelijkt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Tevens wordt aangestipt dat zijn intentie om te huwen, hem niet automatisch een recht op verblijf geeft en dat hij in zijn land een visum kan verkrijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum is vastgelegd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker een schending van de formele motiveringsplicht meent te kunnen afleiden uit het feit dat er geen rekening werd gehouden met zijn intentie om hier in het huwelijk te treden, stelt de Raad vast dat verzoekers argument niet opgaat, nu uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat er wel rekening gehouden werd met het voorgenomen huwelijk. Zo stelt de bestreden beslissing: *“Bovendien, zijn Intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.”*

Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker inhoudelijke kritiek levert, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt omwille van het feit dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten. Deze feitelijke vaststelling vindt haar grondslag in het administratief dossier en wordt niet betwist door verzoeker. De verwerende partij was dan ook gerechtigd om verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op 20 augustus 2010 tot de gemeente Opwijk heeft gericht in het kader van een voorgenomen huwelijk. Tevens blijkt uit de informatie van de gemeente Opwijk dat er nog geen beslissing was met betrekking tot de toestemming tot het afsluiten van een huwelijk. Er werd tevens vastgesteld dat verzoeker in België verbleef zonder verblijfsvergunning, dat hij verklaarde dat hij een asielaanvraag had ingediend in Frankrijk en dat hij tevens verklaarde dat op 23 juni 2010 een kindje werd geboren uit zijn relatie. Verzoeker brengt geen enkel bewijsstuk bij ter staving van zijn verklaringen, met uitzondering van een “convocation” van de prefectuur van Rhône in Frankrijk.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat een voorgenomen huwelijk in België en de geboorte van een kind, voor zover kan worden aangenomen dat dit kind daadwerkelijk uit de relatie van verzoeker voortvloeit, nu in het administratief dossier geen geboorteakte noch erkenningsakte terug te vinden is, verzoeker niet vrijstelt van de verplichting om in het bezit te zijn van de nodige binnenkomstdocumenten. Bovendien heeft de verwerende partij ook nooit de indruk gegeven dat verzoeker zich niet in het bezit diende te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten (RvS 9 juli 2003, 121.457). Verzoeker kan nog altijd via de geëigende procedure trachten om verblijfsrecht te verkrijgen en zo zijn situatie te regulariseren. Uit de mededeling van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting blijkt dat hij dit nu ook zou gedaan hebben. Echter, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen kon verzoeker nog geen verblijfsrecht laten gelden, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet volstaat om te besluiten tot het niet bewezen zijn van een duurzame en stabiele relatie, dient dan weer te worden vastgesteld dat verzoekers argument feitelijke grondslag mist, daar nergens in de bestreden beslissing wordt

gemotiveerd dat een duurzame en stabiele relatie niet bewezen is. Verzoekers argument kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna verkort: het EVRM), wijst de Raad verzoeker erop dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Daargelaten de vraag of verzoeker zich kan beroepen op een schending van het gezinsleven nu er in het administratief dossier amper een indicatie terug te vinden is van een gezinsleven, betwist verzoeker niet dat hij illegaal in het Rijk verblijft. Het is de taak van het openbaar bestuur om, ook in het kader van artikel 8 van het EVRM, na te gaan of de wettelijke bepalingen, waaronder deze van het legaal verblijf van personen in het land en hun binnenkomst en verblijf, worden nageleefd zodat aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM werd voldaan. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon dan ook toepassing maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten (al dan niet in het bijzijn van zijn vriendin en zoontje) met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. Bovendien verstoort de eventuele tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het vermeende gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Voorts dient ook nog te worden opgemerkt dat, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, er immers niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om elders een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Evenmin kan artikel 8 van het EVRM worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op een kennelijk onredelijke wijze. Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Aangezien er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met de werkelijke toestand, met name dat verzoeker reeds geruime tijd samen leeft met Juffrouw V.W.F. (...) en deze laatste zwanger was geworden en op datum van 23/06/2010 het leven heeft geschonken aan een zoon V.W.K. (...) en dat het dan ook niet meer dan logisch zou zijn dat verzoeker gemachtigd zou worden om in België te blijven bij zijn partner en zijn kind; dat wanneer er rekening gehouden werd met deze elementen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zeker en vast tot een andere beslissing had gekomen; dat de beslissing die genomen werd dan ook niet strookt met de werkelijke situatie en de verantwoordelijke van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook een schending heeft gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De Raad wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld wordt dat hij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten. Verzoeker weerlegt dit argument niet, zoals bovendien blijkt uit de bespreking van het eerste middel.

Het feit dat verzoeker geruime tijd samenleeft met zijn partner (hetgeen geen grondslag vindt in het administratief dossier. Uit het administratief dossier kan enkel afgeleid worden dat verzoeker het voornemen had om te huwen) en dat er uit zijn relatie een kind werd geboren in België (hetgeen enkel blijkt uit een verklaring van verzoeker, nu in het administratief dossier geen geboorteakte noch erkenningsakte terug te vinden is) stelt hem niet vrij van de verplichting om in het bezit te zijn van de nodige binnenkomstdocumenten. Verzoeker kan nog altijd via de geëigende procedure trachten om verblijfsrecht te verkrijgen. Hij moet hiertoe wel zelf het initiatief nemen en niet zomaar verwachten dat hem automatisch een verblijfsrecht wordt toegekend, ook al is het logisch, volgens verzoeker, dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsrecht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoeker de nodige stappen heeft ondernomen. Er is enkel sprake van een voornemen om te huwen en met dit voornemen werd wel degelijk rekening gehouden, zoals ook blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het bestuur de bestreden beslissing niet correct heeft voorbereid zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aanvaard.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker *“afwending van macht: miskennen van feitelijkheden en het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingen definitie”* aan.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

*“Aangezien verzoeker hierboven uitgebreid uiteengezet heeft op welke wijze de verantwoordelijke van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid op flagrante wijze de feitelijkheden miskent en hierdoor zijn macht afwendt;
dat men geen rekening heeft gehouden met de werkelijke situatie waarin verzoeker verblijft en het feit dat hij vader geworden is op datum van 23/06/2010 en het dan ook onredelijk zou zijn om hem te scheiden van zijn partner en zijn kind;
dat verzoeker dienvolgens het verdere verblijf in België niet mag worden ontzegd;
dat dit derde middel dan ook gegrond is.”*

Machtsafwending vereist evenwel het zekere bewijs dat de overheid haar macht slechts heeft aangewend met het oog op de realisatie van een ongeoorloofd doel (RvS 27 oktober 1999, nr. 83.177). In het middel wordt evenwel nergens aangeduid welke ongeoorloofde doelstelling aan de basis zou liggen van de bestreden beslissing, zodat geen machtsafwending kan worden vastgesteld. Voorts wordt verwezen naar de bespreking van het eerste en het tweede middel waaruit duidelijk blijkt dat de overheid redelijk heeft gehandeld rekening houdend met alle gegevens zoals aanwezig in het administratief dossier.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU